

บทที่ 2

การใช้สัทอักษรแทนเสียง

มนุษย์จะสามารถรับรู้การฟังและมีทักษะการพูดภาษาใดภาษาหนึ่งก่อนจะมีทักษะการอ่านและเขียน และเมื่อมีการนำอักษรโรมันมาใช้กับภาษาพูดที่เรียกว่า *ภาษาอังกฤษโบราณ (Old English)* ในศตวรรษที่ 5 จนถึงสมัย Middle English (ค.ศ. 1066-1500) ปรากฏว่าอักษร Anglo-Saxon ได้สูญหายไปเป็นจำนวนมาก และต้องใช้อักษรอื่นแทน อาทิ ใช้ a แทน æ ใช้ th แทน þ (thorn) และ ð (eth) และมีการนำอักษรใหม่มาใช้แทนเสียงที่มีอยู่ อาทิ การใช้ v, j, k, q และ z จนกระทั่งทุกวันนี้มีอักษรที่มีกำเนิดมาจากอักษรโรมันใช้ในภาษาอังกฤษ 26 รูป โดยมีรูปอักษรทั้ง 26 รูป มีลักษณะไม่เหมือนภาษาอื่น ๆ อีกหลายภาษา คือ ไม่มีเครื่องหมายที่ใส่ข้างบนหรือข้างใต้ตัวอักษรที่เรียกว่า *diacritical marking* หรือ *diacritics* นอกจากจุดเล็ก ๆ บนตัวอักษร i และ j นอกจากคำยืมที่ภาษาอังกฤษยืมจากภาษาอื่นโดยมีเครื่องหมายต่าง ๆ มาด้วย อาทิ *resumé* จากภาษาฝรั่งเศส หรือ *naïve* จากภาษาฝรั่งเศสเช่นเดียวกัน ภาษาอื่น ๆ ที่ใช้อักษรโรมัน แต่มีการเพิ่มเติม diacritics ข้างบนหรือใต้อักษร อาทิ เครื่องหมาย ~ (tilde) ในภาษาสเปนในคำ *España* และใช้เครื่องหมายนี้บนสระของภาษาโปรตุเกส ã และ õ การใส่เครื่องหมาย wedge “^” บนอักษร r, s ในภาษาเชค (Czech) คือ ř, š เครื่องหมายแสดง accent ในภาษาฝรั่งเศส อาทิ é, è หรือเครื่องหมาย circle “°” บนสระของภาษาสวิตซ์และนอร์วีเจียน ê, ð อาทิ ภาษาสวิตซ์ gås ออกเสียง /gos/ = goose เป็นต้น

การศึกษาเรื่องการออกเสียงในภาษา

การออกเสียง (pronunciation) จะมีการศึกษาเพื่อให้เข้าใจระบบเสียง และวิธีการออกเสียง 2 ด้าน คือ การศึกษาสัทศาสตร์ (Phonetics) และ สรรวิทยา (Phonology)

1. การศึกษาสัทศาสตร์ (Phonetics) เป็นการศึกษากระบวนการเสียงในแนววิทยาศาสตร์ในเรื่องวิธีการเปล่งเสียงในภาษา ซึ่งได้แก่ การใช้อวัยวะในการเปล่งเสียง ลักษณะของเสียง การใช้

สัญลักษณ์แทนเสียง การได้ยินและการรับรู้เสียงที่เหมือนกันหรือต่างกัน ด้วยวิธีการสังเกตการเปล่งเสียงของผู้พูด และพยายามจับให้ได้ว่าเสียงที่เกิดขึ้นภายในปากนั้นเป็นเสียงใด

สัทศาสตร์แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

1.1 สรีรศาสตร์ (Articulatory Phonetics) การศึกษาเกี่ยวกับขบวนการเปล่งเสียงพูดทั้งหมด สรีรศาสตร์จึงศึกษาเกี่ยวกับอวัยวะที่ใช้ในการเปล่งเสียง (organs of speech) เพื่อนำมาใช้ในการเปล่งเสียงหนึ่ง ๆ นั้น ใช้อวัยวะใดในการเปล่งเสียง และทำด้วยวิธีใด เสียงที่เกิดเป็นเสียงที่มีลักษณะอย่างไร เป็นเสียงประเภทใด ลักษณะของลมที่ไหลออกจากหลอดลมออกสู่ช่องปาก หรือช่องจมูกจะถูกกัก ถูกบีบ หรือมีลักษณะของลมแบบใด เป็นต้น

1.2 กลศาสตร์ (Acoustic Phonetics) การศึกษาลักษณะทางกายภาพของเสียง เป็นการศึกษาคุณสมบัติทางฟิสิกส์ของเสียงในภาษาพูดซึ่งจะอ่านได้จากเครื่องมือที่ใช้ในการวัดเสียงที่เรียกว่า *Sound Spectrograph* ซึ่งจะใช้วัดการเดินทางของเสียงจากปาก ผู้พูดเข้าสู่หูของผู้ฟัง ซึ่งจะมีการสั่นสะเทือนของเสียงในช่วงการเดินทางของเสียงดังกล่าว การวัดการสั่นสะเทือนของเสียงจะใช้เทคนิคทางคณิตศาสตร์ ซึ่งมีเครื่องมือที่เรียกว่า *spectrograph* กลศาสตร์ยังเป็นการศึกษาคามเกี่ยวพันระหว่างเสียงที่เกิดขึ้นกับการทำงานของเสียงภายในช่องปากและช่องจมูกที่เรียกว่า *Vocal tract*¹

1.3 โสตศาสตร์ (Auditory Phonetics) การศึกษาวิเคราะห์เสียงที่ผู้ฟังได้ยินซึ่งจะใช้กระบวนการศึกษาที่เรียกว่า *ear-training* เพราะการที่ผู้ฟังรับรู้เสียงที่ได้ยิน เป็นการทำงานหรือการรับรู้ของสมองที่ใช้หูฟังเป็นสื่อ โสตศาสตร์จึงเป็นการศึกษาการรับรู้ต่อเสียงพูดของผู้ฟังโดยผ่านหู เส้นประสาทที่รับฟังและการทำงานของสมองส่วนที่รับรู้รับฟังเสียงพูดชนิดต่าง ๆ นักสัทศาสตร์ที่ศึกษาด้านนี้จะมีการศึกษาการวัดการได้ยินของเสียง เป็นต้น

การศึกษาวิธีการออกเสียงสระและพยัญชนะในกระบวนวิชา EN 203 นี้ จะเกี่ยวเนื่องกับสัทศาสตร์ในส่วนที่เป็นการศึกษาสรีรศาสตร์เท่านั้น

2. การศึกษาสรีรวิทยา หรือ สัทวิทยา (Phonology) การศึกษาระบบเสียง (sound system) ของภาษา เป็นการศึกษาหน่วยเสียงของภาษาที่เกิดขึ้นจากการเปล่งเสียง หรือพูดอีกอย่างหนึ่ง คือ เป็นการศึกษาต่อจากสัทศาสตร์ สรีรวิทยาจึงเป็นการศึกษาเปรียบเทียบ

¹ Vocal tract คือ ช่องทางเดินของลมเหนือกล่องเสียง ซึ่งแบ่งออกเป็นช่องปาก (oral tract) และช่องจมูก (nasal tract)

หน่วยเสียงต่างๆ ที่เรียกว่า *phonemes* ดังนั้น จุดประสงค์ของการศึกษาสัทวิทยาจึงเป็นการชี้ให้เห็นถึงรูปแบบของเสียงที่เกิดขึ้นในกระสวนต่างๆ ของภาษา และสัทวิทยายังเน้นถึงขอบเขตและหน้าที่ของเสียงในภาษาใดภาษาหนึ่ง ซึ่งขอบเขต และหน้าที่เหล่านี้จะกลายเป็นกฎ (rule) ที่เกิดขึ้นในการออกเสียงทางสัทศาสตร์ของหน่วยเสียงต่างๆ ที่ทำให้คำ 2 คำ เหมือนกันหรือต่างกันอย่างไร อาทิ bat กับ mat หรือ bit กับ sit การเปล่งเสียงของหน่วยเสียง /p/ ในคำ pin [pin] และ spin [spin] เป็นต้น เราจะเรียก *นักสัทวิทยา* ว่า *phonologist* และเรียก *นักสัทศาสตร์* ว่า *phonetician*

การศึกษาสัทวิทยาจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือการศึกษาวิเคราะห์หน่วยเสียงสระและพยัญชนะในคำต่างๆ เรียกว่า *Segmental phonology* และการศึกษาวิเคราะห์ลักษณะการเปล่งเสียงที่ไม่ใช่หน่วยเสียงแต่ละหน่วยเสียง อาทิ การศึกษาวิเคราะห์รูปแบบและการลงเสียงเน้นหนัก (stress) ทั้งเสียงเน้นหนักในคำ (word stress) และเสียงเน้นหนักในประโยค (sentence stress) จังหวะของการพูด (rhythm) ซึ่งจะมีความสัมพันธ์กับการลงเสียงเน้นหนักและระดับของเสียงขึ้นลง (pitch) ซึ่งจะรวมเป็นทำนองเสียงแบบต่างๆ (intonation patterns) การศึกษาสัทวิทยาประเภทนี้จะเรียกว่า *Suprasegmental phonology*

ในหนังสือเล่มนี้จะศึกษาเกี่ยวกับระบบเสียงของภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้เรียนจะได้เรียนรู้วิธีการออกเสียงหน่วยเสียง (phonemes) ต่างๆ ของเสียงสระและพยัญชนะของภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ตัวสะกดกับการให้เสียงตลอดจน *suprasegmental phonology* ซึ่งจะเป็นเรื่องของการลงเสียงเน้นหนัก การทำเสียงขึ้นลง จังหวะในการออกเสียง ซึ่งรวมเป็นทำนองเสียงที่ใช้ในการพูดจาในประโยคแบบต่างๆ และในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งในการพูดเหล่านี้จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของเสียง อาทิ เสียงที่เกิดจากการเชื่อมโยงคำ (linking) การผสมกลมกลืนของเสียง (assimilation) การหายไปของเสียงพยัญชนะ (Consonant loss Or silent letters) เป็นต้น

ที่มาของสัทอักษร (phonetic symbols) ของเสียงสระและพยัญชนะในภาษาอังกฤษ

การใช้เครื่องหมาย [] และ / / เป็นสัญลักษณ์แทนการออกเสียงและหน่วยเสียง

ก่อนเรียนเรื่องสัทอักษร (phonetic symbol or transcription) ผู้เรียนควรมีความเข้าใจเครื่องหมาย 2 แบบ ที่ใช้ไว้หน้าและหลังสัทอักษร

1. เครื่องหมายปีกกาใหญ่ [] (square brackets) ใช้แสดงวิธีการออกเสียงของหน่วยเสียง อาทิ หน่วยเสียง /p/ จะมีวิธีการออกเสียงได้หลายวิธี เช่น ออกเสียงโดยมีกลุ่มลมออกมาเป็นกลุ่มๆ (puff of air) เมื่อหน่วยเสียง /p/ เกิดในตำแหน่งหน้าสุดของคำ หรือในตำแหน่งกลางคำเป็นเสียงแรกของพยางค์ที่ถูกลงเสียงเน้นหนัก อาทิ ในคำ pin และ appeal ตามลำดับ เราจะเขียนสัญลักษณ์ของหน่วยเสียง /p/ ที่ออกเสียงโดยมีลมออกมาเป็นกลุ่มๆ โดยใช้เครื่องหมาย [] และสัทอักษรที่ใช้ก็จะใช้ [p^h] หรือ [p^h] แต่ถ้า หน่วยเสียง /p/ เกิดตามหลังเสียง [s] หรือเป็นเสียงแรกของพยางค์ที่ไม่ลงเสียงเน้นหนักหน่วยเสียง /p/ ก็จะออกเสียงโดยไม่มีลมตามออกมาเป็นกลุ่ม จะออกเสียงคล้าย “ป” ในภาษาไทย อาทิ spin และ apple หน่วยเสียง /p/ เหล่านี้ใช้สัญลักษณ์ทางสัทศาสตร์ คือ [p] และหน่วยเสียง /p/ อาจออกเสียงโดยการกักลมไว้ที่ริมฝีปากโดยไม่มีการระเบิดของเสียง เป็นหน่วยเสียง /p/ ที่เกิดขึ้นในตำแหน่งกลางหน้าเสียงพยัญชนะอื่นอีกเสียงหนึ่ง อาทิ lipstick, napkin หน่วยเสียง /p/ ที่ออกเสียงในลักษณะนี้จะใช้สัญลักษณ์ [p⁻] ซึ่งสามารถสรุปการเปล่งเสียงของหน่วยเสียง /p/ 3 แบบ นี้ว่า aspirated (มีกลุ่มลม) unaspirated (ไม่มีกลุ่มลม) และ unreleased (เสียงอุบ)

$$/p/ \left\{ \begin{array}{l} [p^h] \\ [p] \\ [p^-] \end{array} \right\}$$

2. การใช้เครื่องหมาย / / (Slant brackets) ซึ่งเป็นการแสดงหน่วยเสียงสระหรือพยัญชนะ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการออกเสียงโดยละเอียด อาทิ หน่วยเสียง /i/ ในคำ feet - feed-fee จะออกเสียงโดยมีความยาวของเสียง /i/ ไม่เท่ากัน โดยเสียง /i/ ในคำ feet จะสั้นที่สุด (เพราะอยู่ข้างหน้าพยัญชนะอโมหะ) เสียง /i/ ในคำ feed ยาวกว่าเสียง /i/ ในคำ feet (เพราะอยู่หน้าเสียงพยัญชนะโหหะ) และเสียง /i/ ในคำ fee จะยาวที่สุด (เพราะเป็นเสียงในพยางค์เปิด ไม่มีเสียงพยัญชนะมาปิดท้าย) เสียง /i/ ในคำ feet จึงอาจแสดงด้วย [i] และเสียง /i/ ในคำ feed และ fee ซึ่งยาวกว่าในคำ feet อาจแสดงด้วย [i:] เป็นต้น

เสียงสระและพยัญชนะส่วนใหญ่ในหนังสือเล่มนี้จะแสดงด้วยเครื่องหมาย / / ซึ่งจะหมายถึงหน่วยเสียงต่างๆ ในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน และในบางส่วนจะใช้เครื่องหมาย [] เมื่อแสดงวิธีการออกเสียงของพยัญชนะที่มีหน่วยเสียงเดียวกัน (allophones of the same phoneme) แต่มีวิธีการออกเสียงต่างกัน ดังเช่น [p^h], [p] และ [p⁻] ดังได้กล่าวแล้ว

ที่มาของสัญลักษณ์ (phonetic symbols) ของเสียงสระและพยัญชนะในภาษาอังกฤษ

การใช้สัญลักษณ์ทางสัทศาสตร์ (phonetic symbol or transcription) และสัญลักษณ์แทนหน่วยเสียง (phonemic transcription) แทนเสียงพยัญชนะและสระในภาษาอังกฤษมีเหตุผลความเป็นมาดังนี้

1. เสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษมี 24 หน่วยเสียง แต่มีรูปพยัญชนะที่ใช้เป็นตัวสะกด 21 รูป การใช้สัญลักษณ์แทนหน่วยเสียงจึงใช้รูปที่รับมาจากอักษรโรมันทั้ง 21 รูป และประดิษฐ์ขึ้นใหม่อีก 3 รูป

1.1 สัญลักษณ์เสียงพยัญชนะที่ใช้ในรูปเดี่ยวอักษรโรมัน มี 17 เสียง

/p/, /t/, /k/, /b/, /d/, /g/

/f/, /v/, /s/, /z/, /h/, /m/

/n/, /l/, /r/, /w/, /y/

1.2 สัญลักษณ์เสียงพยัญชนะที่ใช้รูปเดียวกับอักษรโรมันร่วมกับ diacritics ที่เป็นเครื่องหมาย wedge /˘/ มี 4 เสียง

/ç/, /ʃ/, /ʒ/, /j/

การใช้สัญลักษณ์โดยใช้เครื่องหมาย wedge แบบนี้เป็นวิธีการใช้โดยนักสัทศาสตร์ชาวอเมริกันชื่อ วิคตอเรียน ฟรอมคิน และโรเบิร์ต รอดแมน (Victoria Fromkin and Robert Rodman หรือ F & R) ซึ่งใช้สัญลักษณ์นี้ในหนังสือชื่อ An Introduction to Languages (first edition, 1974) ซึ่งจะแตกต่างกับของ A.C. Gimson ที่ใช้สัญลักษณ์เป็นเป็นสัญลักษณ์ 2 เสียง เป็นสัญลักษณ์แทนเสียง affricates คือ ใช้สัญลักษณ์ /tʃ/ แทน /ç/ และ /dʒ/ แทน /j/ และใช้เสียง /ʃ/ แทน /ʃ/ และ /ʒ/ แทน /ʒ/

1.3 เสียงพยัญชนะที่ใช้เสียงพยัญชนะอื่นที่ไม่ใช่รูปของอักษรโรมัน คือ

/ə/, /ɔ̃/, /ŋ/

รูปแบบของสัญลักษณ์

การใช้สัญลักษณ์แทนเสียงสระและพยัญชนะ

นักสัทศาสตร์หลายคนได้ประดิษฐ์สัญลักษณ์แทนเสียงสระและพยัญชนะ ซึ่งส่วนใหญ่จะมีความคล้ายคลึงกัน จะมีความแตกต่างกันบ้างเป็นส่วนน้อย สัญลักษณ์ที่มีผู้นิยมใช้กันมาก คือ สัญลักษณ์ของ เอ ซี กิมสัน (A.C. Gimson) ซึ่งเป็นนักสัทศาสตร์ชาวอังกฤษ

ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (TEFL - Teaching English as a Foreign Language) ซึ่งได้แสดงไว้ในหนังสือชื่อ An Introduction to the Pronunciation (1st edn, 1962) ซึ่งเป็นสัทอักษรที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

สัทอักษรที่ใช้กันแพร่หลายอีกระบบหนึ่งเป็นของนักสัทศาสตร์ชาวอังกฤษ ซึ่งเป็นผู้ใช้สัทอักษรให้เสียงสระและพยัญชนะในการออกเสียงแบบ RP (Received Pronunciation) นักสัทศาสตร์ผู้นี้ คือ แดเนียล โจนส์ (Daniel Jones) ผู้เป็นอาจารย์ของ กิมสันเป็นผู้บุกเบิกการใช้สัทอักษรในหนังสือชื่อ An Outline of English Phonetics (1918) ซึ่งโจนส์เองพูดเสมอว่า การใช้สัญลักษณ์ของเขาเป็นแบบของเขาเองซึ่งมีลักษณะการออกเสียงเป็นชาวอังกฤษทางใต้ และเขาไม่ได้คิดว่าการใช้สัญลักษณ์แทนเสียงของเขาจะดีกว่าหรือพิเศษกว่าของคนอื่น ๆ แต่เป็นสัญลักษณ์แทนเสียงของชาวอังกฤษที่เรียนอยู่ในโรงเรียนกินนอนหรือ public school ที่เป็นโรงเรียนของผู้ดีชาวอังกฤษทั้งหลาย ซึ่งต่อมาเรียกกันว่า Received Pronunciation หรือ Received Standard ซึ่งใช้เป็นแบบอย่างในการออกเสียงมาตรฐานแบบอังกฤษ (Standard British English) และต่อมา เอ ซี กิมสัน ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของโจนส์ ได้พยายามแยกแยะสัญลักษณ์ของอาจารย์ของเขาให้เหมาะสมและชัดเจนที่สุด

ในสหรัฐอเมริกา นักสัทศาสตร์ชื่อ วิกตอเรีย ฟรอมกิน และโรเบิร์ต รอดแมน (Victoria Fromkin and Robert Rodman หรือ F & R) ได้สร้างสัทอักษรเพื่อใช้ในการออกเสียงสระและพยัญชนะของภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน (General American) และได้แสดงสัทอักษรของพวกเขาในหนังสือชื่อ An Introduction to Language (1st edn, 1974) ซึ่งเป็นแบบสัทอักษรที่ใช้กันแพร่หลายในสหรัฐอเมริกา ฟรอมกินและโรเบิร์ตได้ดัดแปลงสัทอักษรเดิมของ จอห์น เอส เคนยอนและโทมัส เอ นอต (John S. Kenyon & Thomas A. Knott) ที่ใช้ในหนังสือ Pronouncing Dictionary of American English (1953) ซึ่งเป็นหนังสือที่เคนยอนและนอตต้องการสร้างสัทอักษรที่เป็นมาตรฐานในการออกเสียงสระ และพยัญชนะของภาษาถิ่นที่สำคัญ ๆ ในสหรัฐอเมริกา

ตารางการเปรียบเทียบสัทอักษรแทนเสียงสระของ Gimson, Jones และ F & R

The vowels in	Gimson	Jones	F & R
sea, feet, me, field	i:	i:	i
him, big, village, women	i	i	ɪ
get, fetch, head, Thames	e	e	ɛ
sat, hand, ban, plait	æ	æ	æ
sun, son, blood, does	ʌ	ʌ	ʌ
calm, are, father, car	ɑ:	ɑ:	ɑ
dog, lock, swan, cough	ʊ	ɔ	ɑ
all, saw, cord, more	ɔ:	ɔ:	ɔ
put, wolf, good, look	ʊ	u	ʊ
soon, do, soup, shoe	u:	u:	u
bird, her, turn, learn	ɜ:—	ɜ:	ʌ(+r)
the, butter, sofa, about	ə	ə	ɚ
ape, waist, they, say	eɪ	eɪ	e
time, cry, die, high	aɪ	aɪ	ay
boy, toy, noise, voice	ɔɪ	ɔɪ	ɔy
so, road, toe, know	əʊ	ou	o
out, how, house, found	aʊ, ɔʊ	au	aw, æw
deer, here, fierce, hear	ɪə	ɪə	(i+r)
care, air, bare, bear	eə	eə	(e+r)
poor, sure, tour, lure	ʊə	ʊə	(u+r)

ตารางการเปรียบเทียบสัทอักษรแทนเสียงสระของ Gimson และ F & R

The consonants in	Gimson	F & R	The consonants in	Gimson	F & R
pie, up	p	p	so, us	s	s
by, ebb	b	b	oo, ooze	z	z
tie, at die, odd	t	t	shoe, ash	ʃ	ʃ
die, odd	d	d	genre, rouge	ʒ	ʒ
coo, ache	k	k	He	h	h
go, egg	g	g	me, am	m	m

ตารางการเปรียบเทียบสัทอักษรแทนเสียงสระของ Gimson และ F & R (ต่อ)

The consonants in	Gimson	F & R	The consonants in	Gimson	F & R
chew, each	tʃ	čt,š	no, in	n	n
jaw, edge	dʒ	ǰ, dʒ	Hang	ŋ	ŋ
fee, off	f	f	lie, eel	l	l
view, of	v	v	row, ear (not RP)	r	r
thigh, oath	ə	ə	Way	w	w
they, booth	ð	ð	You	j	j

ความแตกต่างของเสียงสระบางเสียงระหว่าง Gimson + Jones และ F & R

ความแตกต่างระหว่าง Gimson, Jones และ F & R ในการใช้สัทอักษรซึ่งเป็นการแตกต่างบนอังกฤษและแบบอเมริกันในประเด็นหลัก ๆ ดังนี้

1. เสียง /a/ ของ F & R ในระบบการออกเสียงแบบอเมริกัน จะใช้หน่วยเสียง /a/ ในการออกเสียงสระในกลุ่มคำ father, car, calm, are และในกลุ่มคำ pot, lock, log, swan, cough, honor และ hospital ในขณะที่ Gimson และ Jones จะใช้สัทอักษรต่างกันในกลุ่มคำทั้ง 2 กลุ่มนี้ (ดูตาราง)

2. หน่วยเสียง /e/ ของ F & R ในการออกเสียงแบบอเมริกัน คือ เสียงสระในคำ say, they, wait, great แต่ Gimson และ Jones จะออกเสียงเป็นสระประสม /eɪ/

3. F & R จะใช้ /ʌ/ ในการออกเสียงสระในคำ blood, does, son, sun เหมือนกับ Gimson และ Jones และ F & R จะใช้ /ʌ/ ออกเสียงสระในกลุ่มคำ first, her, turn, learn เช่นเดียวกัน แต่จะมี /ɪ/ ด้วย แต่ Gimson และ Jones จะออกเสียงสระในกลุ่มนี้ด้วยเสียง /ɜ:/

4. ในคำ so, toe, know, F & R จะใช้เสียง /o/ แต่ Gimson และ Jones จะใช้เสียงประสม /əʊ/ หรือ /ou/

การใช้สัทอักษรแทนเสียงในพจนานุกรมของภาษาอังกฤษแบบอังกฤษจะปรับปรุงสัทอักษรแบบ IPA (International Phonetic Association = สมาคมสัทศาสตร์นานาชาติ) ซึ่งก่อตั้งโดยนักสัทศาสตร์และครูสอนภาษาอังกฤษในปี ค.ศ.1886 โดย Paul Passy (ค.ศ. 1859-1940) ร่วมกับนักสัทศาสตร์ชาวยุโรป สัทอักษรแบบ IPA จัดทำโดยใช้แบบอย่าง

สัทอักษรที่ A.C. Gimson และ S.M. Ramsaran (1988) ได้ปรับปรุงจากสัทอักษรที่ใช้แทนสำเนียง RP ของ Daniel Jones

การใช้สัทอักษรแทนการออกเสียงสระและพยัญชนะของภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน (General American) จะใช้สัทอักษรตามแบบของ F & R ซึ่งนักภาษาศาสตร์ชาวอเมริกันนิยมใช้กันทั่วไป และเนื่องจากหนังสือเล่มนี้จะเน้นการศึกษาการออกเสียงสระ พยัญชนะในคำ วลี และประโยค ตลอดจนบทสนทนาสั้นๆ การออกเสียงจึงเน้นเฉพาะการออกเสียงหน่วยเสียง (phoneme) สระและพยัญชนะให้ถูกต้อง มิได้ครอบคลุมละเอียดไปถึงลักษณะทางสัทศาสตร์ แต่จะเน้นการออกเสียงคำต่างๆ ให้ถูกต้อง ทั้งเสียงสระ พยัญชนะ การลงเสียงเน้นหนัก และทำนองเสียง การใช้สัทอักษรแทนเสียงจึงมิได้ใช้สัทอักษรของ F & R ทั้งหมด อาทิ เสียงสระ /ʌ/ ในพยางค์ที่ลงเสียงเน้นหนัก อาทิ ในคำ sun, blood ก็ใช้สัญลักษณ์ /ə/ เหมือนในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงเน้นหนัก และเสียงสระในคำ bird, turn ก็ไม่ได้ใช้ /ʌr/ หรือ /ɜr/ แต่ยังคงใช้ /ɔr/ และเสียง /ə/ ในพยางค์เบาที่ตามด้วยเสียง /r/ ก็จะใช้สัญลักษณ์ /ə/ เพื่อให้ผู้เรียนที่ไม่เคยเรียนสัทศาสตร์ ได้ใช้สัญลักษณ์แทนเสียงในการออกเสียงได้โดยง่าย

สัทอักษรที่ใช้แทนเสียงสระในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันที่ใช้ในหนังสือเล่มนี้
สระเดี่ยว (Simple vowels)

i	beat we believe people money
ɪ	bit consist injury malignant business
e	bait reign great they gauge
ɛ	bet reception says guest bury
æ	bat laugh anger comrade rally
u	boot who sever duty through
ʊ	put foot butcher could boogie-woogie
ə	but tough among oven sofa putt buck butter
ɒ	boat beau grow though over
ɔ	bought caught wrong stalk core
ɑ	pot father sergeant honor hospital

สระประสม (Diphthongs)

[aɪ]	Bite Stein aisle choir island
[aʊ]	bout brown doubt flower loud
[ɔɪ]	Boy doily rejoice perestroika annoy

สัทอักษรที่ใช้แทนเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันที่ใช้ในหนังสือเล่มนี้

[p]	<i>pit, tip, spit, hiccough, appear</i>
[b]	<i>ball, globe, amble, brick, bubble</i>
[t]	<i>tag, pat, stick, pterodactyl, stuffed</i>
[d]	<i>dip, card, drop, loved, batted</i>
[k]	<i>kit, scoot, character, critique, exceed</i>
[ɡ]	<i>guard, bag, longer, designate, Pittsburgh</i>
[f]	<i>foot, laugh, philosophy, coffee, carafe</i>
[v]	<i>vest, dove, gravel, anvil, average</i>
[θ]	<i>through, wrath, thistle, ether, teeth</i>
[ð]	<i>the, their, mother, either, teethe</i>
[s]	<i>soap, psychology, packs, descent, peace</i>
[z]	<i>zip, roads, kisses, Xerox, design</i>
[ʃ]	<i>shy, mission, nation, glacial, sure</i>
[ʒ]	<i>measure, vision, azure, casualty, decision</i>
[h]	<i>who, hat, rehash, hole, whole</i>
[ʒ]	<i>choke, match, feature, righteous, constituent</i>
[ʃ]	<i>judge, George, jail, region, residual</i>
[m]	<i>moose, lamb, smack, amnesty, ample</i>
[n]	<i>nap, design, snow, know, mnemonic</i>
[ŋ]	<i>sing, think, finger, singer, ankle</i>
[l]	<i>leaf, feel, Lloyd, mild, applaud</i>
[r]	<i>reef, fear, Harris, prune, carp</i>
[w]	<i>with, swim, mowing, queen, twilight</i>
[y]	<i>you, beautiful, feud, use, yell</i>